

Vážení přátelé !

(projev Víti Krejčího 21. srpna 2013 na Staroměstském náměstí v Praze na shromáždění „Občané proti okupaci 2013!“)

Zdravím Vás jménem HzPD! Jak probíhala, a jaké důsledky měla okupace před 45ti lety, o tom výstižně mluvila už Lenka Procházková. Byla to historicky polední okupace území našeho státu cizí mocí. Zaznělo tu už také, že důvodem této okupace byl strach mocenských elit, a to na obou stranách tehdejšího bipolárního světa, právě z demokracie, která by se mohla, z atmosféry „Pražského jara“ zrodit.

To, že se tu dnes můžeme sejít, je jasné znamení, že tato okupace už skončila. Znamená to tedy, že jsme svobodní, že už nejsme nikým okupováni? Trvám na tom že nikoli, stejně jako moji předřečníci ! Pod heslem „okupace“ je ve slovníku cizích slov uvedeno: obsazení, zabránění obv. cizího území, ale také: přivlastnění.

Současný politický systém si přivlastnit – tedy okupuje – naší zákonnou moc, přesto že nám ji přiznává i současná Ústava. Pokud si to necháváme líbit, ztrácíme nejen svobodu, ale i svoji lidskou hrdost a důstojnost ! Není to, bohužel, nic nového, jen si to mnozí v návalu pseudoproblémů, kterými jsou denně zavalováni nestačí uvědomit. Takto o tom píše, už v roce 1925, jeden z největších českých demokratů, humanista Karel Čapek:

„Ponižuje nás nedůstojnost parlamentu, který i státní nezbytnosti vyřizuje stranickým handlem, ponižuje nás parlamentní systém, v němž bez hrubé a honorované majority by potřeby státu nebyly uhájeny. Ponižuje a skličuje nás přizemnost politického jednání, co jde vysoko nad domácí zájmy stran, je politickým exponentům tak lhostejno jako chalupníkovi aviatika. Ponižuje nás samozřejmost, se kterou političtí machři přijímají fakt, že stát je odevzdán stranám k exploataci. Ponižuje nás osobní úroveň mnohých, z nichž strany učinily vladaře nad věcmi národa. Ponižuje nás forma i duch politiky, jež vládne pomocí nečistých kompromisů mezi bezohlednými zájmy... Jsme-li nespokojeni, volá se na nás: Pracujte ve stranách! Ne, je-li nám čeho třeba, tedy je to pracovat proti stranám, proti vládě stran, proti hlasovací mašinérii, proti inkompetenci, proti politice za zavřenými dveřmi, proti všemohoucnosti výkonných výborů, proti našemu ponížení, proti úpadku demokracie.“

Karel Čapek: Politikum, Lidové noviny, 21. 9. 1925

Tato slova byla napsána před 87 lety. Co se od té doby změnilo? Ale ano, změnilo se mnohé: asfaltové silnice vedou do každé vesničky a z potoků a řek zmizeli raci, pro rychlou komunikaci používáme internet a nemusíme čekat, až pan poštovník vytuká naší urgentní zprávu morseovým klíčem, také jsme elektronicky sledovatelní na každém kroku ve dne i v noci, pole obdělávají výkonné traktory místo koní a kravek, ale na nich roste řepka a kukuřice, místo brambor a obilí, lidská noha stanula na měsíci a svět se stal rukojmím atomových šílenců... a dalo by se tak pokračovat velmi dlouho. Jen správa našich společných věcí, správa naší „polis“ se nějak ne a ne změnit!

Tedy, abych předešel případným nedorozuměním: to co zde říkám, není ani nemá být výzva k zrušení, a vůbec ne k zákazu politických stran. Co bychom to byli za demokraty, kdybychom chtěli popírat právo občanů na sdružování, třeba za účelem prosazení svých společných zájmů?

Naopak.

Je to výzva právě těm politickým stranám k vlastní obrodě. Této obrody však strany nemohou dosáhnout, pokud budou v postavení mocenských monopolů. Samy tedy musí usilovat o to, aby se

staly opravdovými zástupci občanů, a to na základě služby společnosti, ne na základě vlády nad ní v duchu pochybného privilegia v Ústavě. Kdo chce společnosti opravdu sloužit, ten se, jí nemůže bát! Jejich snahou tedy musí být změnit tuto situaci! Třeba tím, že konečně, po 25ti letech, doplní Ústavu ve smyslu článku 2, 2. odstavce o předpokládaný, plnohodnotný zákon o referendu, umožňující suverénní moc občanů a přestanou tuto moc okupovat.

Jak jim k tomu můžeme pomoci my, občané,?

Prostě tak, že jim dáme jasně na vědomí, že pokud se nehodlají obrodit, stát se autentickými sdruženími občanů, namísto mocenských center a řídit se zájmy všech občanů – ne jen ve svých zájmy, nepřipadá pro nás jejich volba v úvahu! Tento požadavek se začíná šířit společností, i když o tom televize neinformuje, a je jen otázkou času, kdy převládne. Potom už bude jenom na jednotlivých stranách samotných, zda ho vyslyší a obhájí smysl svojí existence, nebo také ne, ale potom bude jejich konec neodvratný.

Nemělo by jim to ale trvat příliš dlouho!

Vít'a Krejčí